

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. R.**, zast. Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, sídlem Letenská 525/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2015, č. j. MF-21935/2015/1603-3/1919, sp. zn. MF-21935/2015/16 - 1919, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 Af 47/2015 - 55,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci, předcházející řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2015, č. j. MF-21935/2015/1603-3/1919, sp. zn. MF-21935/2015/16 - 1919. Žalovaný jím zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 3. 2015, č. j. MHMP 320601/2015, kterým byl stěžovatel uznán vinným spácháním správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), a kterým mu byla podle § 16 odst. 4 písm. b) téhož zákona uložena pokuta ve výši 100 000 Kč, jakož i úhrada nákladů správního řízení.

[2] Stěžovatel v žalobě uplatnil následující námitky. Stěžejní z nich je nedostatečně zjištěný a prokázaný skutkový stav, kdy správní orgány při jeho posuzování vycházely pouze z výpovědi dvou svědkyň a z *oznámení o poskytnuté přepravě*, z nichž vyplývalo, že stěžovatel za taxislužbu účtoval částku 1 799 Kč, přičemž k *záznamu o přepravě (stvrzence)* prokazující částku, která skutečně byla zaplacená (539 Kč), nepřihlédl. Soud tuto námitku neshledal důvodnou a ztotožnil se s hodnocením žalovaného. Uvedl, že záznam o přepravě není sám o sobě důkazem o tom, v jaké výši bylo jízdné požadováno a zaplacen, proto je třeba jej hodnotit v kontextu všech důkazů, zejména svědeckých výpovědí. Odkazuje na judikaturu, podle níž je zcela dostačující, pokud skutková zjištění správního orgánu vycházejí v zásadě pouze ze svědectví externích spolupracovníků tohoto správního orgánu.

[3] Stěžovatel dále namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho tvrzením o průběhu platby, kdy zdůrazňoval, že svědkyně nebyly aktu placení přítomny. Platící účastník přepravy nebyl ve správním řízení vyslechnut. Navíc správní orgány nezajistily důkazy, které by prokázaly výši účtované ceny. Jedná se o důkaz o existenci tabulky s fixní cenou 1 799 Kč, kterou měl stěžovatel účastníkům přepravy ukázat při dotazu na cenu za jízdu, ani jakým způsobem došlo k zaúčtování částky zaplacené za kontrolní přepravu a částky, kterou měli kontrolující osoby k dispozici od zaměstnavatele pro účely kontroly.

[4] Ohledně nepřítomnosti svědkyň při placení je soud shodně se žalovaným přesvědčen, že pokud obě svědkyně vypověděly, že jim byla před jízdou sdělena řidičem fixní cena 1799 Kč, lze bez důvodných pochybností předpokládat, že řidič skutečně následně požadoval cenu sdělenou před jízdou, a jejich přítomnost při samotné platbě nebyla nezbytná. Z tohoto důvodu měl městský soud výslech třetího svědka, byť byl platícím, za nadbytečný. Správní orgány řádně odůvodnily věrohodnost výpovědí svědkyň konzistencí a shodností jejich výpovědí v zásadních bodech. Věrohodnost svědkyň nebyla zpochybněna.

[5] Za důvodnou neshledal městský soud ani žalobní námitku, že nebyla dostatečně prokázána existence ceníku s fixními cenami. Tento důkaz považuje městský soud za nadbytečný z důvodu shodné výpovědi dvou svědkyň. Zpochybnit věrohodnost svědků nemohou ani stěžovatelem namítané nesrovnalosti ve vyúčtování finančních prostředků sloužících ke kontrolní jízdě. To, jakým způsobem je řešeno vyúčtování těchto finančních prostředků přízvaných osob, je ve vztahu k řízení o správním deliktu zcela irrelevantní, neboť se jedná o interní postup správního orgánu.

[6] V dalších námitkách uvedl, že kontrola proběhla nestandardně až tři hodiny po kontrolní přepravě, takže neměl žádnou možnost bezprostřední konfrontace účastníků přepravy. Postupu správního orgánu I. stupně dále vytkl, že ho aktivně neseznámil s pověřenými přízvaných osob (dále též „cestující“) před provedením kontroly ani v průběhu řízení. Stejně tak nebyl seznámen s *oznámeními o poskytnuté přepravě*, což mělo za následek, že se nemohl k tam uvedeným tvrzením řádně vyjádřit. Poukázal na pochybení správních orgánů při identifikaci osob přízvaných v rámci *oznámení o poskytnuté přepravě* i v protokole o kontrole. Za nezákonný postup považoval to, že svědkyním byl před výsledkem umožněn náhled do jimi sepsaných *oznámení o poskytnuté přepravě*, a že nebyly před výsledkem zbaveny povinnosti mlčenlivosti.

pokračování

[7] K daným námitkám městský soud uvedl, že kontrolní řád (dále jen „KŘ“) umožňuje provedení kontrolních úkonů pro posouzení, zda samotnou kontrolu zahájit. Nijak nespecifikuje, v jaké časové návaznosti pak musí být zahájena. Časovou prodlevu mezi jízdou a kontrolou nepovažuje za způsobitou jakkoli zpochybnit průkaznost kontroly. Ke konfrontaci účastníků přepravy měl stěžovatel možnost v rámci správního řízení, především při jejich výsledcích, a ke všem skutečnostem měl možnost se vyjadřovat během celého řízení. Ke stěžovatelem tvrzené nutnosti předložení pověření ke kontrole před provedením kontrolní jízdy uvedl, že takové předložení by zmařilo její účel. Postup správních orgánů shledal v souladu s § 3, § 5 a § 12 KŘ. S pověřeními i oznámeními o poskytnuté přepravě měl stěžovatel možnost se seznámit v rámci spisového materiálu.

[8] Soud nepovažoval za důvodnou ani námitku ohledně označení osob přizvaných v oznámeních o poskytnuté přepravě a v protokolu. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, že jméno, příjmení a osobní číslo zaměstnance je v daném případě zcela dostačující pro identifikaci předmětných osob. Neuvedení data narození a trvalého bydliště nezakládá takovou vadu řízení, která by způsobila jeho nezákonnost.

[9] Za nepřipadnou městský soud považoval výhradu, že svědkyně měly před výsledkem k dispozici *oznámení o poskytnuté přepravě*. Soud konstatoval, že tento dokument je bezprostředním záznamem o události, kterou svědkyně vnímaly a záznam poté samy zpracovaly, jeho existence tak nijak nesnižuje autenticitu svědeckých výpovědí. Z obsahu spisu se přitom nepodává, že by svědecké výpovědi nepramenily z reálného a svědkyněmi vnímaného skutkového děje. K námitce nezbavení svědekyn povinnosti mlčenlivosti uvedl, že mlčenlivost osoby přizvané je vyžadována ve vztahu ke třetím osobám, či případně dalším řízením, nikoli v řízení, k jehož zahájení de facto dala podnět.

[10] Stěžovatel v žalobě dále namítl, že nebylo dostatečně posouzeno, z jakého důvodu kontrolní osoby užívaly při kontrolní přepravě anglický jazyk, když měly jako zaměstnanci správního orgánu I. stupně používat jazyka úředního. Městský soud nepřisvědčil ani této námitce. Uvedl, že v rámci konkrétní kontrolní strategie nelze vyloučit i předstírání cizí státní příslušnosti. Tento postup je v souladu s judikaturou. Kromě toho se v daném případě jednalo o úkony předcházející kontrole, kdy ještě nebylo zahájeno správní, resp. kontrolní řízení.

[11] Za nedůvodnou rozhodl městský soud také vytýkanou vadu výroku prvostupňového rozhodnutí, který má stěžovatel za zaměnitelný s jiným z důvodu nepřesné konkretizace kontrolujících osob i trasy jízdy. Městský soud podotkl, že zaměnitelnost si lze jen těžko představit, když výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje přesné označení stěžovatele a jeho vozidla, datum a čas jízdy, počátek, konec a délku trasy a stěžovatelem požadovanou výši jízdného. Dodává, že stěžovatel nemohl ve specifikované době absolvovat další, odlišnou jízdu, čímž je konkretizace zaručena.

[12] Na závěr se městský soud vypořádal s námitkou směřující do výše sankce, která dle stěžovatele nebyla dostatečně individualizovaná a odůvodněná. Navíc je nepřiměřeně

přísná a pro stěžovatele likvidační. Správním orgánům vytkl, že nebyl v rámci správního řízení vyzván k doložení dokladů o svých majetkových poměrech, ty nebyly stanoveny ani odhadem. Nebyly zohledněny ani jeho osobní a rodinné poměry. Městskému soudu předložil daňové přiznání za rok 2014 a rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně. V petitu navrhl, aby městský soud rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného zrušil. Pro případ, že krajský soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů, požádal o upuštění či snížení sankce.

[13] Soud předně uvedl, že stěžovatel v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry při úvahách o výši sankce. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133. Správní orgány nepochybily, když se z vlastní iniciativy nezabývaly osobními a majetkovými poměry stěžovatele. Odůvodnění výše pokuty shledal městský soud dostatečným, jelikož byla hodnocena zejména nebezpečnost správního deliktu, tj. procentuální výše předražení a výše neodůvodněného majetkové prospěchu, a jeho opakované páčání.

[14] K uplatnění moderačního práva soudu neshledal naplnění podmínky nutné, tj. postih neshledal zjevně nepřiměřený. Své závěry podrobně odůvodnil s ohledem na zákonné rozmezí sankce za předmětný delikt, skutečností, že došlo již k opakovanému porušení těžké povinnosti a v souvislosti s tím na splnění účelnosti daného trestu. Samotné předložení daňového přiznání za jedno zdaňovací období a rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu navíc nepovažoval městský soud za dostatečné pro prokázání stěžovatelových nepříznivých osobních a majetkových poměrů.

[15] Městský soud žalobu zamítl. Návrhu stěžovatele na upuštění od uložené pokuty, eventuálně na její snížení, nevyhověl.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[16] Stěžovatel napadá kasační stížností rozsudek městského soudu ve všech výrocích z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení nebo zrušil napadený rozsudek a jemu předcházející rozhodnutí správních orgánů.

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatňuje téměř totožné námitky vznesené již v žalobě, sám uvádí, že trvá „na původních námitkách“, jejichž vypořádání považuje za nedostatečné, spekulativní, nesprávné a stranící správním orgánům. Proto soud přistoupil jen k jejich stručnému vymezení.

pokračování

[18] Stěžovatel trvá na tom, že za předmětnou přepravu účtoval cenu odpovídající *záznamu o přepravě (stvrzence)*, tj. cenu 539 Kč, který při zahájení kontroly řádně pořídil a předložil. Dodává, že jeho tisk z taxametru probíhá automaticky, správná funkčnost taxametru byla řádně ověřena a nebyl prokázán žádný zásah do jeho měřicí sestavy. Svědkyně uvedly, že záznam o přepravě nežádaly. Tento důkaz správní orgány při svých úvahách dostatečně nezohlednily. Stěžovatel vytýká, že správní orgány při posuzování skutkového stavu vycházely výlučně z tvrzení cestujících obsažených v *oznámeních o poskytnuté přepravě*, když je měly svědkyně před výsledkem k nahlédnutí. Pokud pak správní orgány své závěry postavily výhradně na svědeckých výpovědích účastníků přepravy, postupovaly v rozporu s jiným rozhodnutím městského soudu v obdobné věci, konkrétně s rozsudkem ze dne 1. 9. 2017, č. j. 3 Af 5/2015 - 60. Na podporu svého názoru o nesprávném posouzení důkazu - *záznamu o přepravě (stvrzenky)* odkázal na další rozsudek městského soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Af 38/2013 - 38.

[19] Shodně se žalobními námitkami dále namítá, že nebyla nijak prokázána existence *ceníku s fixními cenami*, přičemž trvá na tom, že se ceník nenacházel v jeho vozidle, a tedy že by jej účastníkům přepravy v den kontroly předkládal. Tuto skutečnost staví proti objektivní existenci řádně pořízeného *záznamu o přepravě (stvrzenky)*.

[20] Za pochybení správních orgánů považuje skutečnost, že nebylo vyhověno jeho návrhu na vyslechnutí účastníka přepravy pana Ž., který jediný měl být přítomný platbě za přepravu. Dle stěžovatele tak nebylo z výpovědí dalších dvou účastnic přepravy bez pochybností prokázáno, že za přepravu byla skutečně účtována cena 1 799 Kč. S ohledem na dané namítá, že nebylo doloženo porovnání či vyúčtování částky 1 800 Kč, kterou měli účastníci přepravy zaplatit, a částky, kterou na jízdu obdrželi od správního orgánu.

[21] Nesprávně městský soud posoudil také námitku, že účastníci přepravy nebyli dle účinné právní úpravy v době přepravy oprávněni používat při výkonu státního odborného dozoru taxislužby cizího jazyka. Tuto možnost upravuje § 34 odst. 7 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, až od 4. 10. 2017. Účastníci přepravy tak měli, jako zaměstnanci správního orgánu, během kontrolní jízdy používat jazyk úřední.

[22] Stěžovatel má dále za to, že městský soud nesprávně a nedostatečně posoudil zákonnost uložené sankce. Správní orgány měly pečlivě zkoumat jeho majetkové poměry, případně je stanovit odhadem, a zabývat se namítanou likvidační výší pokuty. Argumentaci podpořil odkazem na rozsudek městského soudu č. j. 10 Af 61/2010-40.

[23] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se skutkovými i právními závěry městského soudu, přičemž jeho rozhodnutí považuje za srozumitelné a přezkoumatelné. Má za to, že svědeckými výpověďmi účastnic přepravy je nad vší pochybnost prokázán skutkový stav dle rozhodnutí. Skutečnost, že správní orgán I. stupně vycházel při svém rozhodování především ze svědeckých výpovědí, které měl za dostatečný důkaz a které stály proti záznamu o přepravě, je zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81. Pro posouzení porušení cenových pravidel je podstatné, kolik bylo skutečně požadováno a zapláceno, nikoli kolik bylo uvedeno na vytištěném záznamu o přepravě.

[24] Odkazy na rozhodnutí Městského soudu v Praze v jiných věcech považuje žalovaný za bezpředmětné vzhledem k tomu, že jedno je napadeno kasační stížností, o níž nebylo dosud rozhodnuto, druhé bylo zdejší soudem zrušeno. Naopak odkazuje na rozsudek téhož soudu, souladný s jeho závěry, ze dne 15. 6. 2016, č. j. 3 Af 46/2014 - 51.

[25] K námitce neprovedení výsledku třetího účastníka přepravy žalovaný uvádí, že je na zvážení správního orgánu, které důkazy provede, a pokud měl za bez pochyb prokázat skutkový stav na základě výpovědí dvou svědkyň, byl by výsledek pana Ž. nadbytečný. Námitku použití cizího jazyka při kontrolní jízdě považuje s odkazem na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu za nedůvodnou. Za takovou považuje rovněž námitku směřující proti odůvodnění a výši sankce. Žalovaný považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za řádně, podrobně a dostatečně odůvodněné, kdy hodnotil především výrazné navýšení maximálně přípustné ceny a opakované porušení cenových předpisů ze strany stěžovatele. Z uvedených důvodů navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením formálních náležitostí kasační stížnosti, přičemž konstatoval, že se jedná o včasnou kasační stížnost, podanou osobou řádně zastoupenou, která míří proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a současně zkoumal, zda rozsudek netrpí vadami, ke kterým musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro nepřezkoumatelnost, Nejvyšší správní soud se zabýval tímto důvodem. Stěžovatel městskému soudu vytýká, že nesprávně a nedostatečně posoudil námitku nezákonnosti uložení sankce. Toto je jediná konkrétní námitka, kterou by zdejší soud mohl podřadit pod kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Nicméně vykazuje jistý logický nesoulad, neboť pokud by se městský soud s touto námitkou nevypořádal dostatečně, nemohl by stěžovatel zároveň namítat její nesprávné posouzení. Zdejší soud má za to, že i tato námitka je de facto námitkou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že otázka přezkoumatelnosti rozhodnutí je však otázkou, ke které musí přihlídnout ex offio, posoudil nejen kvalitu vypořádání předmětné námítky, ale rovněž, zda se městský soud přezkoumatelným způsobem vypořádal s ostatními námitkami stěžovatele v žalobě uplatněnými. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[29] Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek obsahuje přezkoumatelnou argumentaci ke všem vzneseným námitkám a nevykazuje žádné nedostatky zakládající jeho nepřezkoumatelnost. Důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby, jsou

pokračování

z odůvodnění seznatelné; vylíčil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl.

[30] Problematikou týkající se výše uložené pokuty i návrhu stěžovatele na moderaci, které spolu úzce souvisejí a prolínají se, se městský soud komplexně a vyčerpávajícím způsobem zabýval na straně 10-12 rozsudku. Pokud stěžovatelova námitka směřovala pouze k nedostatečnému vypořádání žalobní námitky, že správní orgány výši pokuty odůvodnily jen obecným konstatováním a odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu, a že není zřejmé, z jakého mechanismu při svém rozhodování o pokutě vycházely, má zdejší soud za to, že městský soud dostal své povinnosti vypořádat takto obecně uplatněnou námitku, uvedl-li, že *„odůvodnění výše pokuty shledává soud dostatečným, jelikož byla hodnocena zejména nebezpečnost správního deliktu, tj. procentuální výše předražení a výše neodůvodněného majetkového prospěchu, a jeho opakované páčání“*. V této souvislosti podotýká, že samotný obsah a kvalita námitky předurčuje kvalitu jejího vypořádání (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[31] Vzhledem k tomu, že zdejší soud neshledal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52), ani pro nesrozumitelnost (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS), ani žádnou jinou vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí, přistoupil k vypořádání jednotlivých kasačních námitek.

[32] Stěžovatel především namítá, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn a neodpovídá skutečnosti. S ohledem na tuto námitku považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů o spáchání správního deliktu.

[33] Stěžovatel dne 6. 11. 2014 jako poskytovatel taxislužby vozidlem Mercedes, SPZ X, na trase Hlavní nádraží, Praha 2 – ulice Aviatická, letiště Václava Havla, Praha 6, v čase od 10:12 do 10:42 hod. (vzdálenost 16,4 km), poskytl přepravu třem anglicky mluvícím osobám, které byly jako přizvané osoby pověřeny správním orgánem I. stupně, aby provedly kontrolní jízdu. Stěžovatel při prodeji překročil maximální úředně stanovenou cenu, neboť účtoval částku 1 799 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 539 Kč (při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za minutu 6 Kč). O přepravě byla cestujícími sepsána *oznámení o poskytnuté přepravě*. Téhož dne ve 14:10 hod. byla u stěžovatele před Hlavním nádražím v Praze provedena kontrola za účelem kontroly označení a vybavení vozidla a kontroly splnění zákonných povinností související s kontrolní přepravou, o níž byl sepsán Protokol č. C/20141106/1/Ry. Při této příležitosti stěžovatel předložil *záznam o předmětné přepravě (stvrzenku)* č. 1136 na částku 539 Kč vytištěný z taxamtru.

[34] Správní orgán I. stupně vycházel při rozhodnutí z *oznámení o poskytnuté přepravě* pověřených osob. V nich cestující shodně zaznamenali trasu jízdy, identifikaci stěžovatelova vozidla, že ve vozidle nebyl viditelný taxametr, že stěžovatel za jízdu požadoval částku 1 799 Kč, kterou jim ukázal na tabulce s fixními cenami, přičemž mu bylo zaplacen 1 800 Kč. Shodně uvedli, že přeprava proběhla v anglickém jazyce. Správní orgán I. stupně dále vycházel z protokolu o kontrole, která byla téhož dne u stěžovatele provedena, a z protokolů o výsledcích dvou účastnic kontrolní přepravy, M. B. a B. P., které proběhly dne 5. 2. 2015. Jejich výpovědi potvrdily obsahy *oznámení o poskytnuté přepravě*. K *záznamu o přepravě (stvrzenky)* č. 1136 předložené stěžovatelem při kontrole správní orgán I. stupně nepřihlédl. Žalovaný závěry správního orgánu I. stupně potvrdil.

[35] Podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách *[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1.*

[36] Podle § 5 odst. 1 téhož zákona *[ú]ředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální.*

[37] Dle nařízení hlavního města Prahy č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, byl stěžovatel jako provozovatel taxislužby oprávněn účtovat částku v maximální výši 539 Kč, a to při použití nástupní sazby 40 Kč, ceny za 1 km 28 Kč a ceny za 1 minutu čekání 6 Kč (při délce trasy 16,4 km).

[38] Stěžovatel v průběhu správního i soudního řízení trval na tom, že cena, kterou za předmětnou přepravu účtoval, byla ve výši 539 Kč, což prokazuje jím předložený *záznam o přepravě (stvrzenka)*. Správním orgánům vytýká, že při posuzování skutkového stavu vycházely výlučně z tvrzení cestujících obsažených v *oznámeních o poskytnuté přepravě* a z následných výpovědí dvou z nich.

[39] Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22, je z hlediska posouzení porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách podstatné toliko zjištění, jakou částku řidič po cestujících požadoval a jaká částka mu byla zaplacená. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že pro posouzení porušení cenových předpisů je rozhodujícím důkazem svědecká výpověď, neboť řidičem skutečně požadovaná částka se může od částky uvedené na stvrzence lišit (shodně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40, z pozdější doby rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č. j. 6 As 311/2017 - 41, a ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018 - 47).

[40] Obecně judikatura nepovažuje za problematickou praxi správních orgánů, „kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu“, přičemž „[i]nformace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy

pokračování

správního řízení“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS).

[41] V daném případě byly vyslechnuty dvě cestující, které shodně vypověděly, že ve vozidle nebyl viditelný taxametr, že stěžovatel za jízdu požadoval částku 1 799 Kč, kterou jim ukázal na tabulce s fixními cenami, přičemž mu bylo zaplacen 1 800 Kč. Svými výpověďmi potvrdily údaje zaznamenané v *oznámeních o poskytnuté přepravě* a v protokolu o cenové kontrole. Obě svědkyně vypovídaly o události shodně a konzistentně. Stěžovatel byl oběma výsledkům přítomen a nevyužil své možnosti svědkyně konfrontovat a případně položit jim jakoukoli otázku, která by jejich tvrzení o události vyvrátila. Svědecké výpovědi prokázaly, že stěžovatel za poskytnutou přepravu požadoval částku 1 799 Kč, přičemž zaplacen byla částka 1 800 Kč. Věrohodnost výpovědí svědkyň nemůže zpochybnit ani skutečnost, že měly před výsledkem k dispozici náhled do svých vlastních *oznámení o poskytnuté přepravě*. Tento dokument sloužil k připomenutí jimi prožité události, o které v *oznámení o poskytnuté přepravě* udělaly vlastnoruční zápis. Předmětná kontrola není jedinou kontrolou, které se svědkyně v roce 2014 účastnily, proto je logické, že před výsledkem došlo k jejímu připomenutí. Pokud tak správní orgány I. stupně učinily cestou náhledu pouze do jejich vlastních *oznámení o poskytnuté přepravě*, nelze tento postup považovat za nezákonný. K jinému spisovému materiálu svědkyně před výsledkem přístup neměly.

[42] Skutečnost, že byla zaplacen částka 1 799 Kč, resp. 1 800 Kč, potvrzuje i *oznámení o poskytnuté přepravě* třetího účastníka. Vzhledem k tomu, že všechna tři *oznámení o poskytnuté přepravě* obsahovala shodná tvrzení o požadované ceně, správní orgán nepochybil, vyhodnotil-li si na jejich základě a základě výpovědí dvou svědkyň skutkový stav za prokázaný. Skutečnost, že stěžovatel předložil správnímu orgánu I. stupně *záznam o přepravě* znějící na částku 539 Kč, s tím, že je tato částka zaznamenána i v jeho taxamtru, jehož funkčnost nebyla zpochybněna, nemohla mít s ohledem na skutkový stav a výše uvedenou judikaturu žádný vliv na zjištění vyplývající ze svědeckých výpovědí. Předložený *záznam o přepravě* totiž nevypovídá o tom, jakou částku po cestujících skutečně požadoval a především nijak nezpochybňuje zjištění správních orgánů, že to byla částka 1 799 Kč. Nejvyšší správní soud je názoru, že ve správním řízení byly prokázány všechny prvky skutkové podstaty správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách.

[43] K námitce stěžovatele, že tyto svědkyně nebyly přítomny samotnému placení a tak není prokázána cena zaplacená, zdejší soud uvádí, že se stěžovateli nepodařilo žádným způsobem shodná tvrzení o výši požadované a zaplacené částky panem Ž. vyvrátit, neboť její zaplacení je potvrzeno jak výpověďmi svědkyň, tak i *oznámeními o poskytnuté přepravě* vyhotovenými svědkyněmi i panem Ž., jehož výsledek by byl proto nadbytečný, jak správně uvedl městský soud.

[44] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány neprovedly důkaz zajištěním tabulky s fixními cenami a tak neprokázaly jeho existenci, neboť má za to, že s ohledem na uvedené podklady rozhodnutí, které byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu věci, bylo provedení tohoto důkazu nadbytečné.

[45] Na prokázání skutku tak, jak byl stěžovateli kladen za vinu, by neměl vliv ani důkaz vyúčtováním peněz mezi správním orgánem I. stupně a cestujícími, neboť způsob vyúčtování peněz za provedenou kontrolní jízdu mezi cestujícími a správním orgánem I. stupně není pro prokázání zaplacené ceny rozhodující, proto je i tato námitka nedůvodná.

[46] Stěžovatel dále namítá, že nebylo dostatečně posouzeno užití anglického jazyka při kontrolní jízdě s odkazem na zákonnou úpravu, která dovoluje jeho užití až s účinností po provedené kontrole. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, mohou správní orgány provádět kontrolu cenových předpisů i za pomoci cizinců nebo osob, které se za cizince vydávají. Závěry tohoto rozhodnutí dopadají i na nyní posuzovanou věc. Skutečnost, že rovněž zákonodárce tyto závěry zohlednil při legislativním procesu za účelem zajistit dostatečnou ochranu před nelegálně provozovanou taxislužbou, a v souladu s nimi změnil ustanovení § 34 odst. 7 zákona o silniční dopravě, jen potvrzuje správnost výše uvedeného rozhodnutí. Námitka je nedůvodná.

[47] Nejvyšší správní soud nebude nijak hodnotit odkazy na rozsudky městského soudu, zda skutkové okolnosti těchto případů odůvodňovaly rozdílné řešení městským soudem, neboť rozsudek č. j. 3 Af 5/2015 - 60 bude předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 279/2017, a nelze tudíž nyní předjímat rozhodnutí třetího senátu Nejvyššího správního soudu. Rozsudek č. j. 8 Af 38/2013 - 38 byl Nejvyšším správním soudem zrušen, proto je jeho citace bezpředmětná. Z výše uvedeného vyplývá, že k nyní posuzované otázce již existuje konstantní judikatura, od které neshledal rozhodující senát důvody se odchýlit.

[48] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry městského soudu, že dokazování provedené správními orgány vedlo ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány správně na základě dvou výpovědí svědkyň a oznámení o poskytnutých přepravách vyhodnotily, že stěžovatel se předmětného správního deliktu dopustil, když požadoval po cestujících cenu o 1 260 Kč vyšší než cenu maximálně přípustnou podle výše uvedených předpisů. Výtce, že správní orgány pochybily, když při posuzování skutkového stavu vycházely výlučně z výpovědí svědkyň, nepřisvědčil.

[49] K námitce stěžovatele, že správní orgány mu uložily likvidační pokutu a nezohlednily jeho osobní a majetkové poměry, zdejší soud uvádí následující. Správní orgán I. stupně při zvažování výše pokuty přihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, následkům a okolnostem jeho spáchání, jakož i k rozsahu majetkového prospěchu, který byl vyčíslen na částku 1 260 Kč. Dále pak zdůraznil obecnou závažnost a škodlivost daného deliktu. Stěžovateli přičítal k tíži i skutečnost, že mu byla již jednou pravomocně uložena pokuta ve výši 65 000 Kč. Z úvah rozhodnutí je také seznatelné, že se zabýval i otázkou možného likvidačního charakteru pokuty s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66), a rovněž uvedl, že za daný skutek mohla být stěžovateli uložena pokuta až 1 000 000 Kč, byla však stanovena téměř na spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný se s odůvodněním výše pokuty

pokračování

ztotožnil. Nejvyšší správní soud neshledal v odůvodnění výše pokuty s ohledem na obsah správního spisu žádné pochybení správních orgánů.

[50] Nejvyšší správní soud při posouzení této námitky vycházel ze závěrů obsažených v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS, podle něž je „*správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí*“. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem.

[51] Ze správního spisu nevyplývá jediná indicie o osobních, rodinných či majetkových poměrech, která by nasvědčovala, že by stěžovatele mohla výše pokuty existenčně zasáhnout. Přestože se k otázce likvidačního charakteru pokuty správní orgán ve svém rozhodnutí vyjádřil, stěžovatel ji nenamítl ani v odvolacím řízení. V rámci celého správního řízení neuvedl, jaké konkrétní negativní dopady by uložená pokuta na jeho osobní, rodinný či pracovní život měla mít. Podklady pro posouzení výše uložené pokuty z hlediska jejího likvidačního charakteru předložil až v rámci žaloby, nicméně posouzení toho, zda se s nimi městský soud vypořádal správně, v kasační stížnosti nenamítal. Zdejší soud proto nyní přezkoumává pouze postup správních orgánů a zákonnost odůvodnění jejich rozhodnutí. Pokud tedy správní orgány na základě obsahu správního spisu odhadovaly, že majetkové poměry stěžovatele jsou takové, že pokuta ve výši 100 000 Kč pro něj nemůže být likvidační, byl jejich postup správný, jakož i v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 2 As 425/2017 – 33, dle kterého: „*Pokud jde o majetkové poměry pachatele, ke kterým je obecně namístě přihlédnout při hodnocení potenciality likvidačního efektu uložené pokuty, vychází však správní orgán z údajů doložených samotným pachatelem; jelikož však žalobce žádné údaje ve správním řízení nedoložil, postupoval správní orgán prvního stupně správně, když tuto otázku posoudil na základě svého odhadu*“. S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud i tuto námitku za nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[52] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu ji zamítl dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s.

[53] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu